

Za našo deco.

Čarobna lutka.

(Dalje.)

Peter je kar otrpnil od strahu.

»Tako torej, nehvaležno bitje«, je nadaljevala vila. »Misliš, da boš ostal brez kazni, ker si tako grdo ravnal z lutko, katero sem ti bila dala? Misliš, da smeš tako kruto lomiti njene lepe roke, njene noge ter razbijati po njenem telesu?! Ti misliš, da je ona napravljena od neobčutljivega lesa kakor tvoje grde igrače in da jo moreš vreči v vodo, kadar se ti bi zahotelo? Glej ga, no! Vse one udarce, ki si jih od jeze zadal njej, sem jaz občutila na svojem telesu!« In vila mu je pokazala ovitke na rokah in nogah, katerih dotlej ni bil zapazil.

»Pa hočem se maščevati! Tu sem te počakala, da ti dodelim zaslužen kazni. Sicer nam vilam ne ugaja ta mrz in sneg. Ali moje spremstvo bo imelo kmalu dovolj prilike, da se razgreje. To boš kmalu tudi sam videl. Naprej sedaj, vi strelci, in pokažite temu smrtnemu nezahvalnemu bitju vašo spretnost!«

Peter je zapazil sedaj celo armado pritlikavcev. Njihovi šlemi in oklepi so se svetili v mesečini. Hipoma so se razpostavili ter se obrnili proti začudenemu Petru. Častniki na raznih stališčih so začela dajati neke znake. In tedaj so sprožili brezštevilne puščice na ubogega Petra. On je kar zaječal od bolečin.

Vila je veselo ploskala z rokami ter se je na glas smejala Petrovim mukam. »O, dragi moj Peter«, je rekla, ko že ni mogla več od smeha, »zdaj veš, kako je tistemu, ki razžali vilo, posebno še vilo Vragolanko. Ker si sedaj kaznovan dovolj, lahko grem domov. Ločiva se kot dobra prijateljka!«

»Nikoli!« je zaklical Peter. »Kar v vodo bom vrgel tvojo grdo lutko.«

»Nič za to«, je rekla vila, »ona pa bo splavala na breg in bo zopet pri tebi.«

»Tedaj jo bom sežgal«, je klical Peter za vilo, »ki se je že začela oddaljevati.«

»Poskusi, pa boš videl, kaj bo!«

»Ne bojim se ne tebe, ne tvoje neumne lutke«, je jeknil Peter.

»Ho! Ho!« (Tudi palčki se namreč smejijo.)

»Dokler boš tako hudoben in zloben, boš suženj moje lutke.«

Ko je to izrekla, je vila zamahnila s svojo palčko in namesto svetle mesečine je zavlada gost mrak. Kakor za zadnji pozdrav je vila poslala Petru cel oblak netopirjev. Le s težavo je mogel Peter dalje. Ker radi gostih trum netopirjev ni videl, kod stopa, je zabredel v polednelo močvirje, iz katerega se je sicer rešil, ali moker do kože.

Komaj se je privlekel do svojega doma in to baš na sam Božič. Ali v kakem stanju! Odprl je vrata, stopil je v sobo . . . in tam! Ah! Pred njim je stala lutka, večja in strašnejša kot nikoli.

Zalosten mu Božič! Sedel je ob oknu in se je zagledal v prodajalno svojega soseda. Glej! Anton je stopil iz hiše v praznični obleki. Kam neki misli iti? Ugibati je začel. Njegova zavist je tako narasla, da je mislil kar odnesti lutko svojemu sosedu, ki je pozabil ključ v vratih. Pa tedaj! Sežgal bo lutko in prodajalno. Tako se bo rešil te strašne lutke ter obenem uničil imetje svojega soseda.

Vzel je lutko v roke, katera je bila v njegovo veliko presenečenje sedaj lažja od peresca. Prav lahko jo je prenesel v Antonovo delavnico. Nato se je vrnil in sedel na svoje mesto ob oknu. Ni trajalo dolgo časa, kar se je pojavil iz Antonove prodajalne najprej dim, potem pa je švignil plamen ven. Vesel je bil, da se mu je namera tako lepo posrečila. Ali, kako se je prestrašil nad tem, kar se je sedaj dogodilo. Vrata Antonove prodajalne so se odprla in prikazala se je postava, vsa v plamenu.

Dalje sledi.

Medvedek.

(Povest v slikah.)

55. Še eden prijatelj.

Ko je zapustil Miško konja, bega sem ter tja v negotovosti, kam bi se obrnil. Postal ga je strah. »Ej, dečko, ti si zašel«, čuje od zadej neki glas. Zapazi svojo znanko Belo. Ko se pogovori z miško, mu ona obljubi, da ga bo popeljala do doma.

56. Vran izda Miška.

Orjak je škripal z zobmi, ker ni zagledal Miška. Naenkrat mu udari na uho od nekod glas: »Kaj ti je? Zelo si razjarjen!« Bil je vran. Orjak mu zaupa, koga da išče. Vran mu izda, da je videl pred kratkem ob ograji pašnika Miška z Belo (Dalje sledi.)

Čudi se,

Učitelj pride profl svoji navadi pol ure pred začetkom pouka v šolo in najde učence, ki se podijo po razredu.

Učitelj: »Tako torej, tudi ti, Jožek, si med razgrajati. Jaz se zelo čudim.«

Jožek: »Gospod učitelj, mi tudi, ker Vas še nismo sedaj pričakovali.«

Dober odgovor.

Mihac in Tonček si ogledujeta avto.

Mihac: »Veš, jaz sem se že vozil v lastnem vozu.«

Tonček: »Kaj, ti si že imel sam avto?«

Mihac: »Ne, imel pa sem lastni voz, ki ga je mama porivala, ko sem bil še čisto majhen.«

Knjigovodstvo.

Mali Franček dobiva čisto male svotice od staršev, stricev itd. — Oče mu je naročil, naj si piše dohodke in izdatke v poseben zvezek. Deček je to tudi storil. Čez nekaj časa je oče pregledal tisti zvezek in je našel pri izdatkih večkrat take beleške: 1 Din n. v. z., 50 par n. v. z. Vprašal je dečka, kaj li to pomeni?

Franček: »To pomeni: ne vem zakaj.«

Raztolmačil je.

Janezek (si ogleduje štorke v zool. vrtu): »Čemu neki imajo te živali tako visoke noge?«

Oče: »Joj, si ti neumen! Kaj naj stori, če voda naraste? Saj bi se potopila, če bi imele krajše noge.«

Preveč pomoči.

Miha leze na konja, pa ne more nanj, koliko se tudi trudi. Zakliče:

Sv. Anton in sv. Jakob, pomagajta, moram na konja, da pojezdim po zdravniku, ker so mati bolna.«

Nato se še enkrat zažene in res se skobaca na konja, ali po drugi strani pade spet dol. Nevoljen zagodrnja:

»Seveda, če oba porivata z iste strani! Vsak na svojo stran, pa bo šlo.«